

Ken Follett

Countdown

Tijdens de hoogtijdagen van de Koude Oorlog heeft Luke Lucas
drie dagen om de toekomst van Amerika te redden

Vertaald door Erica Feberwee

Historische kanttekening: de lancering van de eerste Amerikaanse ruimtesatelliet, de Explorer 1, zou oorspronkelijk plaatsvinden op woensdag 29 januari 1958. Laat die avond werd deze uitgesteld naar de volgende dag. De reden die werd opgegeven, was het weer. Waarnemers op Cape Canaveral stonden voor een raadsel: het was een stralende, zonnige dag, de weersomstandigheden leken ideaal voor een lancering. Volgens een verklaring, uitgegeven door het leger, zou de jetstream, een krachtige wind op grote hoogte, echter ongunstig zijn.

De volgende avond werd de lancering opnieuw uitgesteld, met opgaaf van dezelfde reden.

De lancering vond uiteindelijk plaats op vrijdag 31 januari.

‘... sinds zijn oprichting in 1947 heeft de Central Intelligence Agency miljoenen dollars geïnvesteerd in een veelomvattend research-programma naar hallucinogene middelen en andere geheime methoden om zowel vrijwillige als onvrijwillige proefpersonen geestelijk volledig onder controle te brengen; om hen op bevel bepaalde handelingen te laten verrichten en uitspraken te laten doen, om hen te kunnen dwingen de meest kostbare geheimen te onthullen, en zelfs om deze uit hun geheugen te wissen.’

John Marks, *The Search for the 'Manchurian Candidate': The CIA and Mind Control*, 1979

Deel I

05.00 uur

De Jupiter-C-raket staat op het lanceerplatform van Complex 26 op Cape Canaveral. Om redenen van geheimhouding is hij bedekt met een enorm, zeildoeken omhulsel waardoor alleen de staart zichtbaar is, afkomstig van de bekende, door het leger ontwikkelde Redstone ICBM. De – onzichtbare – rest van de raket is echter volledig nieuw en uniek...

Angstig schrok hij wakker.

Sterker nog, in blinde paniek. Zijn hart bonsde, zijn ademhaling ging zwaar, zijn hele lichaam was gespannen. Het leek wel een nachtmerrie, alleen bracht het ontwaken in dit geval geen opluchting. Hij voelde dat er iets verschrikkelijks was gebeurd, maar hij wist niet wat.

Hij deed zijn ogen open. Bij het zwakke, indirecte licht, afkomstig uit een ander vertrek, kon hij wat vage vormen onderscheiden, vertrouwd en angstaanjagend tegelijk. Ergens vlak bij hem stroomde water in een stortbak.

Hij deed zijn uiterste best om zijn angst onder controle te krijgen, slikte, haalde beheerst en regelmatig adem en probeerde rustig na te denken. Hij lag op een harde vloer en hij had het koud. Zijn hele lichaam deed pijn, het leek wel of hij een kater had. Compleet met hoofdpijn, een droge mond en een gevoel van misselijkheid.

Bevend van angst ging hij rechtop zitten. De onaangename geur van vochtige vloeren, gedweild met een sterk desinfecterend middel, drong in zijn neus. Toen herkende hij in de vage vormen de omtrekken van een rij wastafels.

Hij was in een openbaar toilet.

Afschuw maakte zich van hem meester. Hij had liggen slapen op de vloer van een herentoilet. Wat was er in godsnaam gebeurd? Hij probeerde zich te concentreren. Hij was volledig gekleed, met een overjas en een paar zware laarzen, maar hij kon zich niet aan het gevoel onttrekken dat

het niet zijn eigen kleren waren. De paniek begon te zakken, maar maakte plaats voor een diepere angst, minder hysterisch. Rationeler. Hij wist zeker dat het heel erg was wat er was gebeurd.

Hij had licht nodig.

Moeizaam kwam hij overeind. Hij keek om zich heen, probeerde iets te zien in de duisternis en te raden waar de deur zou kunnen zijn. Met zijn handen voor zich uit, om niet op onzichtbare obstakels te botsen, liep hij voorzichtig naar een muur. Eenmaal daar begon hij opzij te lopen, waarbij hij zijn handen tastend over het oppervlak liet gaan. Hij stuitte op iets kouds – het leek wel glas. Een spiegel, vermoedde hij. Daarna kwam er een handdoekenautomaat en vervolgens een vierkant, metalen meubel waarvan hij vermoedde dat het een speelautomaat was. Ten slotte vonden zijn vingers een schakelaar. Hij draaide eraan.

Helder licht scheen op witte, betegelde muren, een betonnen vloer en een rij wc's waarvan de deuren openstonden. In een hoek lag iets wat eruitzag als een berg oude kleren. Hij vroeg zich af hoe hij hier terecht was gekomen en probeerde zich zo goed mogelijk te concentreren. Wat was er de vorige avond gebeurd? Hij kon het zich niet meer herinneren.

De hysterische angst nam opnieuw bezit van hem toen hij beseftte dat hij zich helemaal niets kon herinneren.

Hij zette zijn tanden op elkaar om het niet uit te schreeuwen. Gisteren... de dag daarvoor... het leverde geen enkele herinnering op. Hoe heette hij? Zelfs dat wist hij niet.

Hij keerde zich naar de rij wastafels. Erboven hing een langwerpige spiegel. Toen hij erin keek, zag hij een smerige zwerver, gehuld in vodden, met samengeklit haar, een smoezelig gezicht en een blik van waanzin in zijn uitpuilende ogen. Pas na een lange, aandachtige blik op de zwerver drong het gruwelijke besef tot hem door. Met een kreet van schrik deinsde hij achteruit, en de man in de spiegel deed hetzelfde. Die zwerver, dat was hij!

Nu was de vloedgolf van paniek niet meer te stuiten. Hij sperde zijn mond open en met een stem die beefde van angst schreeuwde hij: 'Wie ben ik?'

Er kwam beweging in de berg vodden. Hij rolde om, er verscheen een gezicht en een stem mompelde: 'Je bent dakloos, een zwerver. Dus hou je een beetje koest, Luke.'

Hij heette Luke.

Een golf van dankbaarheid overspoelde hem, hoe zielig het ook was. Hij heette Luke. Het was nog niet veel, maar hij had nu tenminste een naam. Hij had iets om mee te beginnen. Hij staarde zijn metgezel aan in zijn gescheurde tweedjas, met een stuk touw om zijn middel bij wijze van ceintuur. Zijn smerige, jeugdige gezicht had een krachtige uitstraling. 'M'n kop doet pijn,' zei hij, terwijl hij in zijn ogen wreef.

'Wie ben je?' vroeg Luke.

'Ik ben Pete, idioot. Dat zie je toch?'

'Ik kan me niet...' Luke slikte en probeerde de paniek onder controle te houden. 'Ik ben mijn geheugen kwijt!'

'Dat verbaast me niets. Je hebt bijna een hele fles drank op. Het is nog een wonder dat je je verstand niet bent kwijtgeraakt.' Hij likte langs zijn lippen. 'Ik heb amper iets van die verdomde whisky gekregen.'

Whisky, dat verklaarde de kater, dacht Luke. 'Waarom zou ik een hele fles whisky opdrinken?'

Pete lachte honend. 'Dat is zo ongeveer de stomste vraag die ik ooit heb gehoord. Om dronken te worden, natuurlijk!'

Luke was geschokt. Dus hij was een zwerver, hij dronk en hij sliep in openbare toiletten.

Ineens beseftte hij dat hij een verschrikkelijke dorst had. Hij boog zich over een van de wastafels, zette de koude kraan aan en dronk. Het koude water hielp. Hij voelde zich iets beter. Terwijl hij zijn mond afveegde, dwong hij zichzelf weer in de spiegel te kijken.

Het gezicht stond nu rustiger. De waanzinnige, starende blik was verdwenen en had plaatsgemaakt voor een uitdrukking van verbijstering en ontsteltenis. De spiegel weerkaatste het beeld van een man ergens achter in de dertig, met donker haar en blauwe ogen. Hij had geen baard, geen snor, maar er lag een zwart waas over zijn stoppelige kaken. Hij keerde zich weer naar zijn metgezel. 'Hoe heet ik verder? Wat is mijn achternaam?'

'Luke... tja, en dan nog wat. Hoe moet ik dat weten?'

'Hoe ben ik zo geworden? Hoelang is dit al gaande? En waarom?'

Pete kwam overeind. 'Ik moet iets eten.'

Luke beseftte dat hij ook honger had. Hij vroeg zich af of hij geld bij zich had en voelde in de zakken van zijn regenjas, zijn jasje, zijn broek. Ze waren allemaal leeg. Hij had geen geld, geen portefeuille, niet eens een

zakdoek. Helemaal niets waaruit hij iets over zichzelf zou kunnen afleiden. ‘Volgens mij ben ik blut,’ zei hij.

‘Je meent het,’ zei Pete sarcastisch. ‘Kom mee.’ Hij strompelde naar de deur.

Luke volgde hem.

Eenmaal buiten, in het volle licht, stond hem opnieuw een schok te wachten. Hij bevond zich in een reusachtige tempel. Er was verder niemand en het was er griezelig stil. Mahoniehouten banken stonden in rijen op de marmeren vloer, als kerkbanken die wachtten op een spookachtige congregatie. Langs de omtrek van de enorme ruimte stonden op een hoge, stenen latei, boven op rijen pilaren, onwezenlijke, stenen krijgers met helmen en schilden, die de wacht leken te houden over deze gewijde plek. Hoog boven hun hoofd bevond zich een koepelgewelf, rijkversierd met vergulde octogonen. De krankzinnige gedachte kwam bij Luke op dat hij als slachtoffer had gediend in een vreemd, ritueel offer waardoor hij zijn geheugen had verloren.

‘Waar zijn we?’ vroeg hij, vervuld van ontzag.

‘Union Station, Washington D.C.,’ zei Pete.

Het was alsof er een circuit in Lukes geest werd gesloten. Ineens begreep hij het. Opgelucht keek hij naar de smerige muren, de kauwgom op de marmeren vloer, de snoeppapiertjes en lege sigarettapakjes in de hoeken. Hoe had hij iets anders kunnen denken? Hij bevond zich in een pompeus treinstation, heel vroeg in de ochtend, voordat de stroom reizigers op gang kwam. Hij had zichzelf bang gemaakt, als een kind in het donker dat dacht dat er monsters onder zijn bed zaten.

Pete zette koers naar een triomfboog met UITGANG erop, en Luke haastte zich achter hem aan.

‘Hé daar! Hé!’ riep een boze stem.

‘Shit!’ Pete begon sneller te lopen.

Een zware man in een strak spoorweguniform kwam achter hen aan, een en al gerechtvaardigde verontwaardiging. ‘Wat doen jullie hier? We willen hier geen zwervers.’

‘Rustig maar, we gaan al weg,’ zei Pete klaaglijk.

Luke voelde zich diep vernederd dat hij door een dikke man in uniform uit een station werd gejaagd.

De dikke man nam echter geen genoegen met hun verdwijning. ‘Mij maak je niets wijs. Jullie hebben hier geslapen!’ riep hij woedend. Hij zat

hen nog altijd op de hielen. ‘Dat is verboden. Dat weten jullie heel goed.’

Ineens werd Luke boos dat hem als een schooljongen de les werd gelezen, hoewel hij vermoedde dat de dikke man gelijk had. Tenslotte had hij liggen slapen in die vervloekte wc’s. Hij slikte een nijdige repliek in en begon harder te lopen.

‘Het is hier geen tehuis voor daklozen,’ vervolgde de dikke man. ‘Stelletje vervloekte zwervers! Vooruit, wegwezen!’ Hij gaf Luke een duw tegen zijn schouder.

Deze draaide zich met een ruk naar de bewaker om. ‘Blijf van me af!’ beet hij hem toe, zelf verrast door de rustige dreiging in zijn stem. De dikke man bleef abrupt staan. ‘We gaan al weg, dus hou je gemak. Begrepen?’

De dikke man deed een grote stap naar achteren. Zijn gezicht stond plotseling angstig.

Pete pakte Luke bij zijn arm. ‘Kom op. We gaan.’

Luke voelde zich beschaamd. De dikke man was een uitslover, een bullebak, maar hij had het volste recht hen op straat te zetten. Het was volstrekt ongepast geweest hem zo’n grote mond te geven.

Ze liepen onder de majestueuze boog door. Buiten was het donker. Op het verkeersplein voor het station stonden een paar auto’s geparkeerd, maar voor het overige lagen de straten er verlaten bij. Het was bitter koud, en Luke trok zijn haveloze plunje wat dichtër om zich heen. Het vroom, het was winter, een ijskoude ochtend in Washington, ergens in januari, misschien februari.

Hij vroeg zich af welk jaar het was.

Pete sloeg links af, alsof hij precies wist waar hij heen ging. Luke volgde hem. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Ik ken een gaarkeuken aan H Street. Daar kun je gratis ontbijten. Tenminste, als je niet te beroerd bent om een paar psalmen te zingen.’

‘Ik ben uitgehongerd. Voor mijn part zing ik een heel oratorium.’

Pete zigzagde doelbewust door de armoedige buurt. De stad was nog niet wakker. De huizen waren donker, de winkels nog niet open, de smoezelige eettentën en kiosken waren nog dicht. Terwijl hij een blik wierp op een slaapkamerraam met goedkope gordijnen, voelde Luke een steek van jaloezie toen hij zich voorstelde dat er achter dat raam een man lag te slapen, diep onder de dekens, met het warme lichaam van zijn

vrouw naast zich. Blijkbaar was dit waar hij thuishoorde, tussen de mannen en vrouwen die zich in de donkere ochtenduren op de koude straten waagden, terwijl de gewone mensen nog sliepen: mannen in werkkleren die op weg gingen naar de eerste ochtendploeg, jonge fietsers, dik ingepakt in sjaals en handschoenen, een eenzame vrouw die rookte in het helder verlichte interieur van een bus.

Hij werd bestookt door angstige vragen. Hoelang dronk hij al? Had hij ooit geprobeerd af te kicken? Had hij familie die hem zou kunnen helpen? Hoe kende hij Pete? Waar haalden ze hun drank? En waar dronken ze die? Pete was echter niet erg spraakzaam, en Luke probeerde zijn ongeduld te bedwingen, in de hoop dat Pete wat toeschietelijker zou zijn als hij zijn maag eenmaal had gevuld.

Pete stopte voor een kleine kerk die zich uitdagend staande hield tussen een bioscoop en een sigarettenwinkel. Ze gingen door een zijdeur naar binnen, waarachter een trap naar de kelder leidde. Even later stond Luke in een langgerekte, lage ruimte – de crypte, vermoedde hij. Aan het eind ervan stonden een piano en een kleine preekstoel, aan het andere eind een fornuis. Daartussen bevonden zich drie rijen schragentafels met banken. Er zaten al drie zwervers, aan elke tafel een. Ze staarden berustend voor zich uit. Aan het fornuis roerde een kleine, dikke vrouw in een grote pan. Naast haar stond een man met een grijze baard en een witte boord. Toen hij opkeek van een koffiekkan glimlachte hij. ‘Welkom, welkom!’ zei hij vrolijk. ‘Kom binnen. Het is hier lekker warm.’ Luke nam hem wantrouwend op. Hij leek bijna te aardig om echt te zijn.

Het was er inderdaad warm, bijna benauwd na de winterse kou buiten. Luke knoopte zijn smerige regenjas open. ‘Goedemorgen, dominee Lonigan,’ zei Pete.

‘Ben je hier al eerder geweest?’ vroeg de dominee. ‘Zo ja, dan ben ik je naam vergeten.’

‘Ik ben Pete, en dit is Luke.’

‘Kijk eens aan! Twee discipelen!’ Zijn hartelijkheid leek oprecht. ‘Jullie zijn een beetje vroeg voor het ontbijt, maar er is al wel verse koffie.’

Luke vroeg zich af hoe Lonigan zo opgewekt bleef, als hij elke morgen vroeg zijn bed uit moest om een stel geflipte klaplopers ontbijt te serveren.

De dominee schonk koffie in dikke, aardewerken mokken. ‘Suiker en melk?’

Luke wist niet of hij suiker en melk in zijn koffie gebruikte. ‘Graag,’ zei hij op de gok. Hij pakte de mok aan en nam een slok. Het smaakte afschuwelijk vettig en zoet. Blijkbaar dronk hij zijn koffie zwart. Maar het stilde de honger, dus hij dronk de mok haastig leeg.

‘Over een paar minuten zullen we een woord van dank tot onze Heer richten,’ zei de dominee. ‘Tegen de tijd dat we daarmee klaar zijn, heeft mevrouw Lonigan met haar beroemde havermoutpap weer een culinair wonder verricht.’

Luke kwam tot de conclusie dat zijn wantrouwen ongegrond was. Dominee Lonigan was precies wat hij leek: een opgewekte kerel die het heerlijk vond anderen te helpen.

Luke en Pete gingen aan een van de ruwe houten tafels zitten. Luke nam zijn metgezel aandachtig op. Tot op dat moment had hij alleen zijn haveloze kleren en smoezelige gezicht geregistreerd. Nu viel het hem op dat Pete geen van de kenmerken vertoonde van een chronische drinker. Hij had geen gesprongen aderen in zijn gezicht, geen uitgedroogde, schilferende huid, geen schrammen of blauwe plekken. Misschien was hij nog jong. Luke schatte hem een jaar of vijftientig. Zijn gezicht werd ontstierd door een donkerrode wijnvlek, van zijn rechteroor tot zijn kaak. Zijn tanden waren onregelmatig en verkleurd. De donkere snor was waarschijnlijk bedoeld om de aandacht af te leiden van zijn slechte gebit en dateerde blijkbaar nog uit de tijd dat hij zorg besteedde aan zijn uiterlijk. Luke voelde iets van onderdrukte woede in zich opwellen. Pete koesterde waarschijnlijk een wrok jegens de wereld – misschien vanwege zijn uiterlijk, maar de oorzaak kon ook elders liggen. Luke vermoedde dat hij er heilig van overtuigd was dat het land te gronde werd gericht door een bepaalde groepering die hij verafschuwde: Chinese immigranten, over het paard getilde zwarten, of een schimmig groepje van tien rijke mannen die in het geheim de aandelenhandel beheersten.

‘Waar zit je naar te kijken?’ zei Pete.

Luke haalde zijn schouders op en zei niets. Op de tafel lag een krant, opgevouwen bij de kruiswoordpuzzel. Ernaast lag een stompje potlood. Luke wierp een blik op de puzzel, pakte het potloodje en begon hem in te vullen.

Er kwamen nog meer zwervers binnendruppelen. Mevrouw Lonigan zette een stapel aardewerken kommen neer en legde er lepels naast. Luke wist alle oplossingen van het kruiswoordraadsel, op één na. ‘Konings-

drama in Denemarken, zes letters.’ Dominee Lonegan keek over zijn schouder naar de ingevulde puzzel, trok verrast zijn wenkbrauwen op en zei toen zacht tegen zijn vrouw: ‘Ach! Welk een nobele geest is hier verwoest!’

Luke kreeg onmiddellijk inspiratie en vulde het ontbrekende woord in: ‘Hamlet.’ Hoe wist ik dat, vroeg hij zich af. Hij vouwde de krant dicht en keek naar de voorpagina, om te zien welke dag het was. Woensdag 29 januari 1958. Zijn blik viel op een van de koppen. AMERIKAANSE MAAN BLIJFT OP AARDE. Hij begon het artikel te lezen.

cape canaveral, dinsdag 28 januari. na veelvuldige technische problemen heeft de amerikaanse marine vandaag een tweede poging gestaakt om haar ruimteraket de vanguard te lanceren.

deze beslissing werd genomen nadat twee maanden geleden de lancering van de eerste vanguard op een fiasco uitliep, doordat de raket twee seconden na ontbranding explodeerde.

alle amerikaanse hoop op het lanceren van een ruimtesatelliet en daarmee het succes van de russische spoetnik te evenaren is nu gericht op de jupiter, de raket die, anders dan de vanguard die door de marine werd ontwikkeld, tot stand is gekomen in de wetenschappelijke laboratoria van het leger.

Er klonk een schril akkoord op de piano, en Luke keek op. Mevrouw Lonegan speelde de inleiding tot een bekend gezang. Samen met haar man begon ze te zingen: ‘What a Friend we have in Jesus.’ Luke zong mee, blij verrast dat hij de woorden en het lied bleek te kennen.

Whisky had blijkbaar een erg vreemd effect op het brein, dacht hij. Hij was wel in staat een kruiswoordraadsel op te lossen en een lied mee te zingen, maar hij wist niet meer hoe zijn eigen moeder heette. Misschien dronk hij al jaren en waren zijn hersens erdoor beschadigd. Hij vroeg zich af hoe hij zoiets had kunnen laten gebeuren.

Na het gezang las dominee Lonegan wat Bijbelverzen, waarop hij besloot met te zeggen dat er voor hen allen redding mogelijk was. Ja, dit was met recht een groep die redding nodig had, dacht Luke. Toch voelde hij zich niet in de verleiding gebracht zijn vertrouwen in Jezus te stellen. Eerst moest hij erachter zien te komen wie hij was.

De dominee sprak een geïmproviseerd gebed, er werd een danklied

gezongen, en de mannen gingen in de rij staan voor mevrouw Lonegans warme havermoutpap met stroop. Luke at drie kommen. Daarna voelde hij zich een stuk beter. De kater begon snel weg te ebben.

Ongeduldig om antwoorden te krijgen op zijn vragen liep hij naar de dominee. 'Hebt u me hier al eerder gezien? Ik ben mijn geheugen kwijt.'

Lonegan keek hem onderzoekend aan. 'Eerlijk gezegd, geloof ik niet dat je hier al eerder bent geweest. Anderzijds ontmoet ik elke week honderden mensen, dus ik zou me kunnen vergissen. Hoe oud ben je?'

'Dat weet ik niet.' Luke voelde zich volstrekt belachelijk. 'Achter in de dertig, zou ik zeggen. Het bestaat niet dat je al lang in dit leven zit. Het maakt een mens kapot. Maar jij hebt nog een veerkrachtige loop, je huid is schoon onder het vuil en je bent alert genoeg om een kruiswoordpuzzel op te lossen. Stop met drinken en je kunt weer een normaal leven gaan leiden.'

Luke vroeg zich af tegen hoeveel mensen de dominee dat al had gezegd. 'Ik zal het proberen,' beloofde hij.

'Als je hulp nodig hebt, hoeft je het maar te vragen.' Een jonge man die de indruk wekte geestelijk onvolwaardig te zijn, trok Lonegan aan zijn arm. De dominee keerde zich met een geduldige glimlach naar hem toe.

'Hoelang ken je me al?' vroeg Luke aan Pete.

'Ik weet het niet. Je leeft al een tijdje op straat.'

'Waar zijn we gisteravond geweest?'

'Rustig nou maar. Vroeg of laat komt je geheugen heus wel terug.'

'Ik moet erachter zien te komen waar ik vandaan kom.'

Pete aarzelde. 'Het is tijd voor een biertje,' zei hij toen. 'Dan worden we weer helder.' Hij draaide zich om naar de deur.

Luke greep hem bij zijn arm. 'Ik wil geen bier,' zei hij vastbesloten. Hij kreeg bijna de indruk dat Pete niet wilde dat hij in zijn verleden ging spitten. Misschien was hij bang om hem kwijt te raken. Nou, dat was dan jammer. Luke had belangrijker dingen te doen dan Pete gezelschap houden. 'Sterker nog,' zei hij. 'Ik geloof dat ik alleen wil zijn.'

'Wie denk je wel dat je bent? Greta Garbo?'

'Ik meen het.'

'Hoor eens, Luke. Je hebt mij nodig om op je te passen. Alleen red je het niet. Jezus, je weet niet eens hoe oud je bent.' Er lag een wanhopige blik in Petes ogen, maar Luke liet zich niet vermurwen. 'Ik waardeer je

bezorgdheid, maar van jou word ik niks wijzer, en ik moet erachter zien te komen wie ik ben.'

Ten slotte haalde Pete zijn schouders op. 'Oké, jij je zin.' Hij keerde zich weer naar de deur. 'Nou, wie weet tot ziens.'

'Wie weet.'

Pete liep naar buiten. Luke schudde dominee Lonegan de hand. 'Bedankt voor alles,' zei hij.

'Ik hoop dat je vindt wat je zoekt,' zei de dominee.

Luke liep de trap op en ging naar buiten. Pete stond al een eindje voorbij de volgende zijstraat. Hij praatte met een man in een groene, gabardine regenjas met dito pet. Waarschijnlijk om geld los te krijgen voor een biertje, vermoedde Luke. Hij liep de tegenovergestelde richting uit en sloeg de hoek om.

Het was nog donker. Luke had koude voeten, en hij besepte ineens dat hij in zijn laarzen geen sokken droeg. Terwijl hij haastig voortliep, begon het licht te sneeuwen. Na een paar minuten vertraagde hij zijn pas. Er was geen enkele reden om zich te haasten. Het maakte niets uit hoe hard hij liep. Hij bleef staan en besloot te schuilen in een portiek. Tenslotte hoefde hij nergens heen. Kón hij nergens heen.

06.00 uur

De raket is aan drie kanten omringd door een lanceerinrichting die hem in een stalen omhelzing houdt. De lanceerinrichting – een omgebouwde olieboortoren – is gemonteerd op een dubbel stel wielen die over een breed formaat spoor rijden. De gehele onderhoudsconstructie is groter dan een huis en wordt vóór de lancering weggereden.

Toen Elspeth wakker werd, maakte ze zich hevige zorgen om Luke.

Ze bleef nog even liggen. Haar hart klopte zwaar in haar borst door de ongerustheid om de man die ze liefhad. Ten slotte deed ze het lichtje naast haar bed aan en ging ze rechtop zitten.

De inrichting van haar motelkamer was geïnspireerd op de ruimtevaart. De staande schemerlamp had de vorm van een raket, en op de schilderijen aan de muren waren planeten afgebeeld, halve manen en omloopbanen tegen de achtergrond van een buitengewoon onrealistische nachtelijke hemel. Het Starlite Motel maakte deel uit van een hele reeks nieuwe hotels en motels die als paddenstoelen uit de grond waren geschoten langs de zanderige duinen in het gebied van Cocoa Beach, Florida. Zo'n vijftien kilometer ten zuiden van Cape Canaveral vingen ze de aanzienlijke stroom bezoekers op. De vormgever had een op de ruimtevaart geïnspireerde inrichting blijkbaar gepast gevonden, maar Elspeth kreeg hierdoor het gevoel dat ze de kamer had geleend van een jongetje van tien.

Ze pakte de telefoon van het nachtkastje en koos het nummer van Anthony Carroll in Washington D.C. Toen er niet werd opgenomen, probeerde ze zijn privénummer. Met hetzelfde resultaat. Was er iets misgegaan? Ze was bijna ziek van angst, maar ze hield zichzelf voor dat Anthony ongetwijfeld op weg was naar kantoor. Over een half uur zou ze het nog eens proberen. Langer kon hij niet nodig hebben om op zijn werk te komen.

Terwijl ze onder de douche stond, dacht ze aan Luke en Anthony, en aan de tijd toen ze hen had leren kennen. Het was nog voor de oorlog. Ze studeerden op Harvard, terwijl zij op Radcliffe zat. De jongens waren lid geweest van de Harvard Glee Club: Luke had een aangename bariton en Anthony een werkelijk prachtige stem. Als dirigente van de Radcliffe Choral Society had Elspeth een gezamenlijk concert georganiseerd met de Glee Club.

De boezemvrienden Luke en Anthony vormden een merkwaardig paar. Ze waren allebei lang en atletisch gebouwd, maar daarmee hield de gelijkenis op. Door de meisjes van Radcliffe werden ze *Beauty and the Beast* genoemd. Met Luke als Beauty, dankzij zijn golvende, zwarte haar en de elegante manier waarop hij zich kleeedde. Met zijn grote neus en lange kin was Anthony niet knap. Bovendien zag hij er altijd uit alsof hij in andermans kleren liep. Meisjes hadden zich echter aangetrokken gevoeld tot zijn energieke en enthousiaste uitstraling.

Elspeth nam een haastige douche. In haar badjas ging ze voor de toilettafel zitten om zich op te maken. Ze legde haar horloge naast haar eyeliner, zodat ze kon zien wanneer het half uur om was.

De eerste keer dat ze Luke had gesproken, had ze ook in haar badjas aan een kaptafel gezeten. Het was tijdens een zogenaamde 'slippenjacht'. Een groep jongens van Harvard – sommige dronken – klom laat op een avond op de begane grond door een raam van het studentenhuis. Nu, bijna twintig jaar later, leek het haar bijna ongelooflijk dat zij en de andere meisjes niets ergers hadden gevreesd dan dat hun ondergoed werd gestolen. Was de wereld toen nog onschuldiger geweest? Toevallig was Luke haar kamer binnengekomen. Hij had als hoofdvak wiskunde, net als zij. Hoewel hij een masker droeg, herkende ze hem aan zijn kleren: een lichtgrijs tweedjasje met een roodgestippelde katoenen zakdoek in zijn borstzak. Eenmaal met haar alleen had hij een verlegen indruk gewekt, alsof het toen pas tot hem doordrong waar hij mee bezig was. Ze had glimlachend naar de ladekast gewezen. 'Bovenste la.' Hij had er een mooi, wit slipje met een kanten randje uit gehaald. Elspeth had enige spijt gevoeld – het was een duur slipje geweest. Maar de volgende dag had hij haar mee uit gevraagd. Ze probeerde zich te concentreren op haar make-up. Het kostte haar meer moeite dan anders, omdat ze slecht had geslapen. De vloeibare make-up maakte haar wangen gladder en zachter en de zalmroze lippenstift zorgde voor een helder kleuraccent. Ze mocht dan afge-

studeerd wiskundige zijn, toch werd er op haar werk nog altijd van haar verwacht dat ze eruitzag als een mannequin.

Ze borstelde haar roodbruine haar. Het was geknipt volgens de laatste mode: tot kinlengte, met de onderkant naar binnen gekruld. Haastig trok ze een groen met bruin gestreepte katoenen hemdjurk aan, met een brede, donkerbruine riem van lakleer. Er waren inmiddels negenentwintig minuten verstreken sinds haar eerste poging om Anthony te bellen.

Om de laatste minuut door te komen dacht ze aan het getal 29. Het was een priemgetal – hetgeen wilde zeggen dat het door geen ander getal dan door 1 kon worden gedeeld – maar verder weinig interessant. Het enige ongebruikelijke eraan was dat 29 plus $2x^2$ een priemgetal was voor elke waarde van x tot 28. In gedachten liep ze de reeks getallen af: 29, 31, 37, 47, 61, 79, 101, 127...

Toen pakte ze de telefoon en drukte opnieuw het nummer in van Anthony's kantoor.

Er werd weer niet opgenomen.

Heb je genoten van dit boek?

Laat dan een review achter op de site van de winkel waar je het gekocht hebt, of op een lezerscommunity als [Hebban.nl](https://www.hebban.nl).

Dat helpt andere lezers dit boek ook te vinden.